

Sygn. akt: IX GC 535/13

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wniósł od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. o zasądzenie kwoty 3 112,20 zł tytułem odszkodowania z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 czerwca 2012 r. uszkodzony został pojazd F. (...) o nr rej (...) na skutek kolizji, za którą odpowiedzialność ponosił podmiot ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego (niesporne). Pojazd został wstawiony do warsztatu w dniu 4 lipca 2012 r. (tzw. arkusz naprawy pojazdu najemcy – k. 56). Pojazd po kolizji nie nadawał się do jazdy, zaś konieczny niezbędny i uzasadniony czas naprawy pojazdu nie powinien przekroczyć 15 dni. Na czas przestoju zdecydowanie wpłynęła zwłoka w uznaniu przez ubezpieczyciela dodatkowych uszkodzeń. Przedstawiciel serwisu zgłosił je bowiem w dniu 4 lipca 2012 , zaś te zostały uznane przez ubezpieczyciela dopiero w dniu 13 lipca 2012 r. Sam czas naprawy to 4 dni, naprawę można było rozpocząć dopiero od 16 stycznia 2012 r. (poniedziałek) (opinia biegłego K. W. – k. 148 – 162).

W dniu 4 lipca 2012 r. pomiędzy powodem a poszkodowanym zawarta została umowa najmu pojazdu zastępczego S. (...). Wierzytelność z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego wobec ubezpieczyciela poszkodowany przelał na powoda (umowa najmu – k. 49 – 51, pełnomocnictwo – k. 52, cennik – k. 53, oświadczenie – k. 54, umowa cesji – k. 76).

W dniu 31 lipca 2012 r. powód wystawił fakturę VAT obciążając poszkodowanego kwotą 4 084,76 zł tytułem czynszu najmu (faktura – k. 41).

Stawki czynszu najmu za wynajem pojazdu F. (...) lub równorzędnych na rynku (...) w okresie VII 2012 r. bez dziennego limitu kilometrów w lokalnych firmach wynosiły od 122,95 zł do 209 zł netto za dobę (opinia biegłego K. W. – k. 148 – 162).

Powołany wyżej stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o podane dokumenty, które co do wskazanych okoliczności nie budziły wątpliwości co do wiarygodności.

Opinia biegłego K. W. jest w pełni wiarygodna, spójna, logicznie i w sposób przekonujący uzasadniona. Biegły w sposób szczegółowy odniósł się do materii sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie było zasadne co do kwoty 2970,45 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 24 września 2012 r. do dnia zapłaty. W pozostałej części powództwo podlegało oddaleniu.

Roszczenie powoda ma swoją podstawę w normie art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 509 § 2 k.c. Powód nabył wierzytelność ze wszystkimi prawami od poszkodowanego. Zgodnie z powołanym przepisem przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Roszczenie powoda znajduje nadto podstawę w normie określonej w art. 34 ust. 1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124 poz. 1152 ze zm.).

Koszt wynajęcia zaś samochodu zastępczego na okres naprawy uszkodzonego pojazdu stanowi szkodę, która może nieraz pozostawać ze zdarzeniem w adekwatnym związku przyczynowym w rozumieniu art. 361 k.c. Niewątpliwie

mamy tutaj do czynienia ze szkodą majątkową polegającą na pozbawieniu możliwości korzystania z rzeczy, tym bardziej, iż pojazd poszkodowany potrzebował na szczególne cele wynikające z oświadczenia z k. 54.

Między powodem a poszkodowanym zawarta została umowa najmu, opisana w art. 659 § 1 k.c. Poszkodowany godził się na zastosowaną stawkę czynszu najmu, która miała wynikać z cennika, który zaakceptował. Należy zwrócić uwagę, iż przelew wierzytelności również był skuteczny w oparciu o przepis art. 509 § 1 i 2 k.c. Przedmiotem takiej umowy mogą być również wierzytelności przyszłe, a więc tak jak w niniejszej sprawie. To, że poszkodowany nie pokrywał czynszu najmu nie oznacza, że umowa była nieważna. Skoro przeniósł wierzytelność o odszkodowanie z tego tytułu, zwolniony został z długu w postaci czynszu.

Zwrócić jednak uwagę, iż przyjęty czas najmu pojazdu zastępczego powyżej 15 dni nie był uzasadniony koniecznym czasem naprawy. Podnieść bowiem należy, iż z adekwatnego związku przyczynowego między zdarzeniem a szkodą (art. 361 § 1 i 2 k.c.) winno wynikać, iż czas najmu, a co za tym idzie związany z tym koszt jako szkoda, nie może przekroczyć czasu koniecznej naprawy. Przekroczenie tego czasu czyni ów koszt niezwiązany ze szkodą i nie podlega refundacji w ramach odszkodowania.

Z drugiej zaś strony należy wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności konkretnego wypadku. Przyjąć również należy zasadę działania poszkodowanego w ramach minimalizacji następstw szkody. Miernik staranności działania poszkodowanego powinien być taki sam, niezależnie czy odszkodowanie jest pokrywane przez ubezpieczyciela, czy też nie ma takiej sytuacji. Podnieść należy, iż ubezpieczyciel nie może ponosić konsekwencji niewłaściwej organizacji naprawy pojazdu czy wydłużonego czasu jej trwania. I tak, co do zasady sprawca szkody (jego ubezpieczyciel) ponosi odpowiedzialność za przestój pojazdu związany z naprawą, nie zaś z powodu innych okoliczności, które z naprawą nie mają związku. Zerwany zostałby wówczas związek przyczynowy między zdarzeniem a szkodą.

Zwrócić należy uwagę na to, iż czas technologiczny oznaczany w oparciu o normy producenta nie jest czystą abstrakcją. Stanowi on punkt wyjścia przy ocenie nakładu pracy. Nie można a priori zakładać, że nie odpowiada on rzeczywistości. Tzw. czas technologiczny naprawy jest oznaczany w oparciu o dane zbierane metodami naukowymi. Nie jest wykluczone, iż przy sprawnej organizacji pracy naprawa może zostać wykonana w czasie technologicznym. W ocenie sądu formułowanie tezy co do teoretycznego czasu naprawy zawartego w tym programie jest nieracjonalne i kłóci się z powszechnym stosowaniem owych norm przez warsztaty naprawcze i rozliczaniem w oparciu o ten system ich wynagrodzeń. (...) charakter wynagrodzenia, a nie odzwierciedlający rzeczywisty i konieczny nakład pracy na pewno nie byłby akceptowany powszechnie przez przedsiębiorców zajmujących się naprawami.

Aby można było mówić o związku kosztów najmu pojazdu zastępczego ze zdarzeniem przebywanie pojazdu w warsztacie musi być uzasadnione jego naprawą. Trudno zaakceptować pogląd, iż należy pokryć owe koszty na podstawie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z uwagi tylko na to, że pojazd znajdował się w danym czasie w warsztacie. Jego przebywanie musi być celowe. W przypadku uszkodzeń pojazdu, które wyłączają go z ruchu przestój pojazdu wydłużają też kwestie formalne, związane chociażby z ustaleniem zakresu naprawy i jego kosztu. Ma to istotne znaczenie przy szkodzie, która jest pokrywana przez ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody. Oczekiwanie na akceptację kosztorysu przez ubezpieczyciela, czy też akceptację przez niego dodatkowych, ujawnionych uszkodzeń i nierozpoczynanie przez warsztat naprawy pomimo braku istnienia konkretnego przepisu wskazującego na takie postępowanie, jest działaniem wynikającym z praktyki i uzasadnionym, aby uniknąć sporu co do zakresu naprawy, jej kosztów. Rolą ubezpieczyciela jest, aby jak najszybciej przeprowadzić wycenę i ustalić zakres szkody.

Dlatego uznać należy, iż czas 15 dni, oceniony przez biegłego, na który składał się zarówno czas naprawy, jak i ów czas na akceptację zakresu uszkodzeń jest czasem uzasadnionym a jednocześnie czasem maksymalnym.

Przyjmując uzasadniony okres przestoju 15 dni, czynsz najmu za ów czas wynikający z cennika za pojazd S. (...) to kwota 2970,45 zł. W przeliczeniu na 1 dobę (198,03 zł), jak wynika z opinii biegłego, mieścił się ona w granicach rynkowych. Kwota ta podlegała więc zasądzeniu na podstawie art. 822 § 1 k.c., 361 § 1 k.c. w zw. z art. 509 § 1 k.c.

O odsetkach od tej kwoty sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. według wysokości ustawowej. Ich termin początkowy naliczania uzasadniony był na podstawie art. 817 § 1 k.c.

W pozostałym zakresie roszczenie nie odpowiadało normie art. 361 § 1 k.c.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwanego.

Na podstawie art. 84 ust. 1 Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych sąd nakazał zwrócić pozwanemu niewykorzystaną część zaliczki na wydatki.

ZARZĄDZENIE

(...)